

Söndag 8 september

Så nu var Walter Nelson tillbaka vid Byastugan. På jakt efter en försvunnen Simon. På uppdrag av Annette.

Vid Byastugan var det helt lugnt. Walter stannade till när han kom till mitten av uppfartsbacken. Märkligt, så tyst det kunde vara, en härlig känsla men ändå skrämmande. Helt tyst var det inte. Det knäppte och rasslade, knärte och prasslade runt om bland träden. De stora tallarna gav långa skuggor i månlyuset. Han såg sig omkring. Alla hade lämnat festen, ytterdörren till Byastugan var ordentligt stängd, brobelysningen var tänd, en skärmlös glödlampa spred ett svagt ljus vid knuten.

Var kunde Simon vara? Vart hade han tagit vägen?

Dörren till utedasset stod på glänt. Det var nästan vindstilla men Walter kunde höra ett svagt gnisslande från gångjärnen när dörren sakta rörde sig. Det här var inte som det skulle vara. Han hade stängt dassdörren ordentligt och satt på haspen efter att han och Carl-Axel hade hämtat Simon där tidigare. Det var han säker på. Men vem som helst hade kunnat gå dit och inte stänga efter sig. Åke kanske. Han började långsamt gå mot dasset. Han kikade in.

Där satt han, Simon. Han sov. Byxorna låg i en hög på golvet. Vad i hela friden gjorde han där och när hade han hunnit tillbaka?

Walter gick fram och skakade lätt på honom.

”Simon! *Wake up!* Kunde du inte ha stannat och väntat på Annette när du ändå var hemma”, grälade Walter på honom. *Come on!* Walter tog tag om hans midja och försökte lyfta upp honom, men Simon var tung och ville inte hjälpa till. Han föll tillbaka igen, huvudet lade sig på sned mot väggen och händerna hamnade i knät, ett leende på de tunna läpparna. Han rörde sig inte.

Walter tog ett steg tillbaka och såg på honom. Med ens insåg han vad han hade framför sig och som han hade försökt lyfta.

Det var en död Simon.

Han ringde 112 och blev ombedd att stanna tills polis och ambulans var på plats.